

CARLES SALVADOR

EL GOIG I EL TURMENT

POEMES

1945

Llibres de l'Editorial de l'Escola de la Vall de Sant Jordi

Nota: EL GOIG I EL TURMENT ha estat publicat en

CARLES SALVADOR

P O E S I A

BIBLIOTECA D'AUTORS VALENCIANS /3

INSTITUCIÓ 'ALFONS EL MAGNÀNIM'
DIPUTACIÓ PROVINCIAL DE VALÈNCIA

1981

Volum que conté:

VERMELL EN TO MAJOR (1929)

EL BES ALS LLAVIS (1934)

EL GOIG I EL TURMENT (1945) Inèdit

EL COR EN LA MÀ (1935-1951) Inèdit

EL FANG I L'ESPERIT (1952)

PRÒLEG-ESTUDI a càrrec de RICARD BLASCO

Carles Salvador

- 0 -

El Goig i el Turment

poemes

~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~

= Inicial =

Una història d'Amor?
Una simple novel·leta?
Si història, en sóc Actor;
si novel·la, en sóc Poeta.

Somni o bé realitat
dins un món de poesia
el poema ha estat creat
pel quic de l'ànima mia.

Poeta o Actor, què li fa?
Emoció i sentiment
- d'ahir, d'avui i de demà -
és el Quic i és el Furment.

7

El goig i el torment

Passa una dama:

(L'oreig i el delit).

Fulla de menta pessiga les cendres
del meu esguard. Escampall d'ales tendres.
Es penja en l'aire l'ale i la claror
dels meus ulls.

Passa l'Amor.

(Passa una dama vestida de maigs).

Inconegudes delícies blanques
vénen potser d'un antic roserar;
dolces i enceses es volen mudar
per fer esclat als seus llavis.

Passa una dama:

(Alada tendror!

De Matinet es colora l'Amor).

Ai, si em volies atendre només
l'únic segon en el qual naix un bes...

(Dines esclaves i coll lluminós).

Publicat a "La Publicitat", any 1935.

La rosa vermella

1

Ai, aquella nit
en la que lluies
una rosa vermella ~~en~~ al pit!

Flor:

gloss de sang
sobre la rina excitant;
un banderí tremolós
vora un esguard molt intens
i un obscuríssim cabell.

Flor,

crit:

tot un Visca l'Anor!

La teua faç, era clara,
blanca com mai;
pàlida tenies la galta
perquè del llavi et penjava un desmai
i una immensa alegria
tenia ton corpus de dona estimada,
ton corpus tot ple de salut i harmonia.

2

Quan clara, ta faç!
Enquanteda,
em donares la mà...

(Ai, aquella nit
en la que lluïes
una rosa vermella ~~en~~ al pit!).

...I en ~~despedir nos~~ separar nos
vaig dir-te: adéu! tot corprès
per no haver-te collit de la rina la rosa
a canvi d'un bes.

Ofrena

Un esclat de flor novella
ha vingut, per ~~disort~~^{disort}, a mi.
Jo la portava en porcella
anys i anys; no es consumí

i ara la flor esclatada
scupa el lloc del meu cor
una miqueta endolada
puix manca Amor a la flor.

Clara com la llum de l'alba,
tendra com la veu d'anyell,
es mustiga o bé se salva
si ~~si veig~~ l'anima Amor novell.

(Ai, paraula mai no vana
que ara és foc i adés foc neu;
la meua joia llunyana
ve i se'n va del costat teu
segurs et fas fugissera
com els estels de la nit
que es clouen a la primera

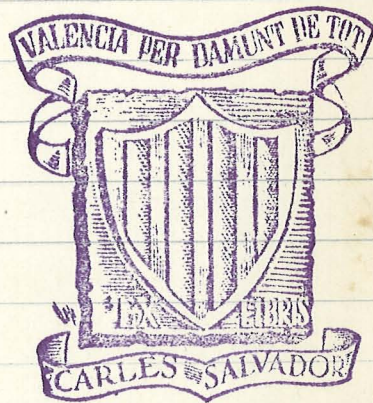
besada del sol ardit.

xxx

Jo portava una proucella
anys i anys posada al cor.

Si tu vols la flor novella
cull-me el cor que ell és la flor.

7

Desig de l'Amor

Dels teus ulls sollicitava
mirada d'amor
i m'he endut en les parpelles
divina claror.

De la teua mà distreta
la festa conec;
del sospir que no et consola
conec el gemec.

Del teu pit he volgut prendre
la flor del gesmíl
i ara bé que m'acompanya
la flaire subtil.

Com l'Amor sempre desitja
si en flama és encés
¿quan del clavell dels teus llavis
podré prendre un bes?

7

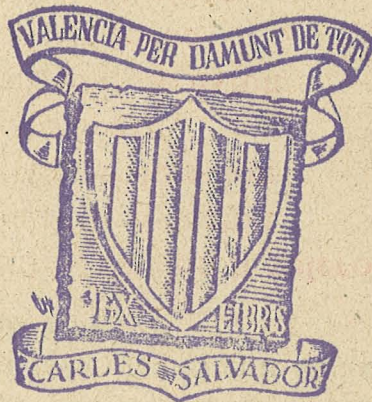

La tena mà

La tena mà, carnosa,
porugament prengui
amb ànsia amorosa
i castament prengui. besí.

i ara tinc en ma vida
nat d'aquell quat record
ma immensa ferida
de mort.

}

Naixqué l'Amor

Naixqué l'Amor allà en la joventut
i en la tardor encor creix i perdura,
Oh, fort Amor que el Temps no t'ha vençut;
has fet mon cor com una gemma dura.

Turment i goig

Sempre et tinc al pensament
com el cel té les estrelles
i és un goig i és un turment
vore't entre les parpelles
quan per vore't tanque els ulls.

Jo als meus braços et voldria
i el teu cos tot besaria
portat només dels antulls,
per cremar-te en esta flama
que em domina, sensual...
La meua còrpora clama,
Sempr, el peccat mortal.

Però et vullc i sé que em vols
cast, com jo no sé voler...
Pense en tu, naixen els dols
i el meu dol és mon plaer!

Publicat al "Bloc Manelic"

Soniet inacabat

Com vegetal que fretura la llum
vui te buscava, mon cor, amb dales
i el desconhort ha tingut per resum
un plor amarg tot vessant desesper.

Ara en la pau de la nit es consumeix
mon pobre cor en el buit presoner
i sent el goig del dolor. . . . .
i més referma, inflammat, non voler.

Que si eus veiem m'és el dia diví
i l'esperit m'illumina el bon rol
fent de ta bondat de mon cor un robí.

Si no eus veiem la ventura se'n fugí,
s'ompli mon cor d'amargor i de dol
i als ulls ~~assessa~~ esperança i enuig,
aguaita

Poema de l'antic anhel

Bluix al cel, un estel
com un ull tot esquerdat
i fibla el cor, vas de mel,
d'innocent enamorat.

Bell tot sol, sense companya,
sembla tremola de fred.
Invisible tel d'aranya
l'apresa i el té quiet.

Qui ~~no~~^{te} podrà aconseguir
per retindre't dins la mà,
bell estel que saps quarar
el cel d'un món tot profà?
Aconseguir-te: averany
que no ets un màgic engany.

Publicat a "Las Provincias", any 1936

Paraules a l'Amada

Et vullc. Te tinc dins del cor.
Per què et vullc? - Perquè et volia.
Et porte al cor com la flor
perennal, no la d'un dia.

És igual que no et diga res
d'aquesta amor que em consumeix.
Tu seràs sempre la llum
~~que em va vindre amb el teu bes.~~
que llum com al llavi un bes.

Passa un dia i altre dia
i al pensament sempre estàs.
Evant't del cor no podria
i que et vullc ja no sabria.

car ets alta com estel
i aconseguir-te no puc.
Tu vius digna dins del cel.
jo en la terra --- ¡com un cuc!

3

Desengany

Com a prova de voler
et vaig agafar la mà.
Pasejàvem pel carrer
respirant el dia bla
i fèrem cap a un jardí
exornat de verds i sol
on m'obrigueres ^{ava} ~~ava~~ ^{obrigueres} ~~ava~~ tu si
per deixar-me en descousol.

Jo tenia el cor encès
i l'ànima tremolant.
Les teues vaques de pes
feien mon cor flamejant
i entre sospir i somris
i entre llagrimita i dol
se'm tancava el Paradís
on Amor té son bressol.

Com a prova de voler
vas mostrar-me el cor glaçat.
Jo vaig fugir pel carrer
amb el cor esborronat.

Misteriosa Amor

Fenebres en la mirada,
carícies de sorris,
llangor desconsolada,
paraulles de paradís,
sospirar ple d'esperança,
il·lusions sense fe,
Amor en desesperança
i alegria que vené...

La tena galta commosa
mai no sabrà decidir
si has de ser misteriosa
fins a l'hora de morir.

¿'on veus, Cor?

¿'on veus, Cor, que la paraula
va perdent encisos
com el vermell de la vesprada #
i es torna grissa i bruna?

¿'on veus, Cor, que la mirada
esllanguix i tota tenebror sap fet el niu
sota les tenes ales, ferides de malagana?

¿'on veus, Cor?

- Vine de l'Amor, Anima!
De l'Amor que escapa,
de l'Amor que era eucesa
com el vermell de la vesprada.
De l'Amor vine, jo que sóc Cor.
De l'Amor esllanguida!
De l'Amor vine, Anima!!

Publicat a "Las Provincias", any 1936?

Environnement

Saps tot el goig de l'Amor
quan ton cor s'emociona
i passa per ell una ona
clara i blava de tendror.

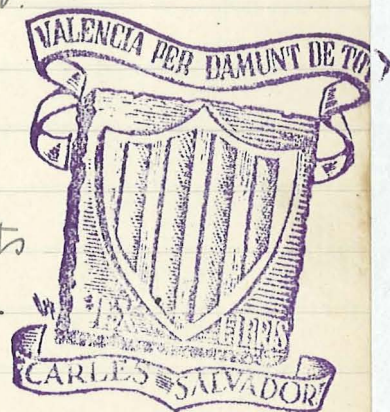
Allavors els sentits
s'obrin a la pietat
i et vestixc amb els vestits
d'un ardent enamorat.

I després, hores passades,
em neques els pensaments
i em mosseques amb les dents
del fred de les grans gelades

i restes tota poruga
més allà del bé i del mal
mentres el meu cor eixuga
la ferida del punyal.

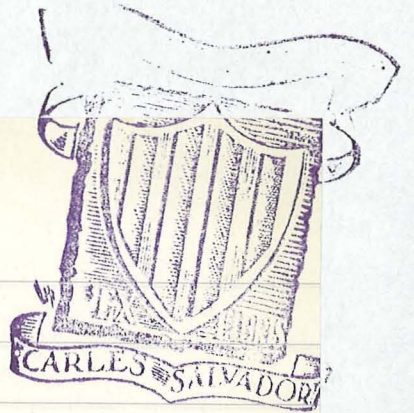
7

Publicat a "Las Provincias", any 1936 ?

Copa d' amargor

He posat els llavis
en vostre licor.

He tastat la copa
— ho esguardàveu veis —
i he mullat els llavis
en toll d' amargor.

Vaig prendre la copa
portat pel meu cor
pensant trobaria .

esperança o goig
i he vist ja ben clara
l'estranya llum
que porta gravada
del meu cor al fons.

He tastat la copa
de la gran dissort!

M'oferiren beure
la gràcia d' un glop
per a fer el líquid
— en deieu — més dolç...

Dins les mans crispades

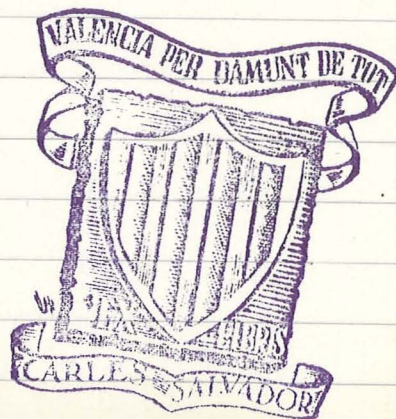

tinc ara mon cor
 i esprement-lo amb ràbia
 - potser res millor -
 baixa gota a gota
 de ma vida el goig...

Copa mitjançada,
 i t'ompliré de plors!!

Publicada a "Les Provincias", pàgina valenciana,
 1935?

Punta d'odi

Per què voldràs trauzir mon pobre cor
si tu bé saps que mai no has de voler-me
i que els teus mots en compte de calmar-me
augmenten més i més les meues penes?

Per què em somrius si això em dona esperança?
És que sentis goig en fer patir els homes
i, indelicadament, movent les ales
dels cors tendrals que Amor riuex et mostren

per a després ~~em~~ mofar-te i fer ofrenes
a tots aquells que Amor per tu sentien?

Malvada ets, potser. Mon dol és gaudi
per al teu cor si m'obris les fetides.
Deixa el meu cor ~~nafrat~~ nafrat! Que Déu et neque
l'enginy cruel de dona de mals aires
i que el meu odi augmenti d'hora en hora
per malair-te sempre i no oblidar-te.

}

Has plorat, tu

Has plorat, tu! No sé perquè seria...
Els ulls tenies plens d'una aigua clara.
Perquè l'Amor al flanc es desclòia?
Perquè del cor dormit et sentis avara?

Tu no volies res de la perayora
que en el meu cor creixia casta i bella.
I en aquella hora blava i benfactorsa
el teu plorar mullava una parpella.

Es que feu dany el dard meu, amorós?
El meu parlar suau és que feu bé?
El meu esguard fon tendre. El teu, com mós...

I espere el mot que calme aquesta pena
que vol i dol mon cor, perquè amb ell ve
si de l'Amor serà inútil l'ofrena.

Perdona el mal que et faig.

Perdona el mal que et faig. Jo no voldria
travessar el pensament de ta drecera,
ni copsar que al meu cor la Primavera
ha fet florir la flor de satalia.

Perdona'm. Saps tu bé que em malaltia
per esta Amor que em creix entre l'austera
vida de somnis meus i la sincera
explosió del cor, que no sabia

negar, ni el seu atur aconseguir.

Perdona'm, sí. I quan veges gelats
els amorosos ulls que et van seguir

dòcils, esguarda allà sobre el terrats
els dos estrelles que més puguen lluir...
Voràs com nos, encara, enamorats.

Planys

Alça els teus ulls, Amada que jo adore;
veges si els meus els prens com a penyora.
Mon dolç mirar serena ha de tornar-te
ara i per sempre.

Mai cap Amor més savi no et se mostra,
ni més profund que aquest que al meu cor m'ha
amples dolors per no poder retindre't
ben a la vora.

Voràs el sol ardent per l'alta corba
focs encenent en terres ja reseques;
però sabràs que el cor em regalima
paraules tendres.

Vindrà la nit vestida de tenebres
i els éssers vius perdran llurs belles formes;
només l'Amor, Amada, que et professe
sabràs claríssim.

En cor, quarant amb totes les garlandes

que vaig teixint amb somnis i paraules,
s'adormirà, i fermades les oïdes,
sord voldrà fer-se.

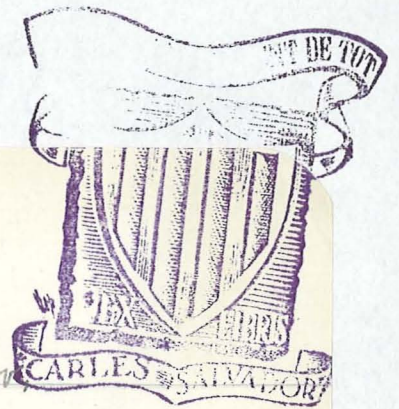
Però el meu cor seguirà fent els versos
de l'alta Amor que pertu sols respira
i bé sabrà perdonar-te tothora
l'oblit que espera.

Alça els teus ulls, Amada que jo adore;
veges si els meus són dignes de ventura.
Mon dolç mirar serà aplegat de llàgrimes
si tu m'oblides!

7

Pena d' Amor

Per què tinc esta pena, Senyor,
esta pena que res no aconsola,
ni el silenci profund de la nit,
ni el brogit de la música exòtica,
ni la llum de la posta solar,
ni la llum del matí sempre dolça?

Per què tinc esta pena punyent
que el cor m'ompli de dol i d'angorosa?

Jo bé prou que voldria el refugi
que calmara la tempestuosa,
desolada amargor que el somriure
ha esborrat sense plany de ma boca.
Altrament, em voldria guarir
esta pena vermella que em xopa
i arrancar-me de quall la sageta
que la vida em colpix i esmicola...

Quina pena, Senyor, quina pena
esta pena d'Amor que és ma glòria!
Quina pena esta pena cruel
del meu viure amargat d'alta joia!!

3

Panxemi

Serenor

Era precis que ens vérem i el trobar-nos
en l'ampla plaça urbícola i moderna
no és cap atzar, que uns fils misteriosos
menen les ànimes.

Vaig confessar-te totes les misèries
que amb la tristor del cor massa creixien;
que tant semblaves àngel d'ala blava
com lleig diable.

Però els teus ulls, serens, es commoqueren
i em vas obrir el cor a la lectura.
Jo et vaig llegir les més blanques paraules
i les més ràvies.

I les nequres fugiren de la pensa
avergonyides d'ésser descobertes
i l'esperit féu via a l'optimisme
dolç i inefable.

Després visàrem junts en el bell temple...
Jo demaní a la Verge euparadova

- que és dolça Mare i sap de tota angúnia -
l'alta clemència.

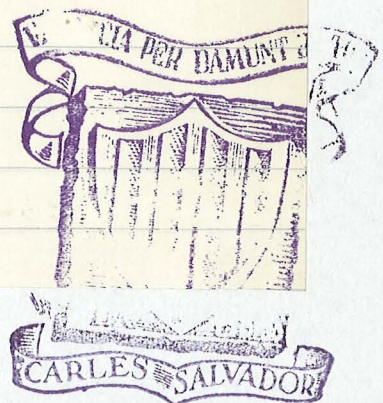
I el cor s'omplí de clares ressonàncies
i devallà del cel la llum serena
i l'esperit, alhora, es féia líric
vestint-se d'alba.

Res més. I això ho és tot per a una vida
inconsolable enmig dels meus grans dubtes.
Ara ja sé que ets santa i que en la sinya
ton cor té flames.

Que em vols, que Amor et punxa i desamborta
perquè només en somnis pots ser lliure,
perquè tes ales talles amb tisores
que sang degoten.

Ja sé que em vols. I això tant m'asereua,
que puc copsar del sol la gaire posta
i creure en mi, i en tu, i en les estrelles
que al cel ~~asompen~~
aquieten.

Ai, reveror - desig d'eternes calmes -
que em transformen el dol en alegria:
no entenebrin el seny que tant m'és útil,
ni el de l'Amada!

Alegria de l'Amor

Beneit siga Déu
que ha ordenat l'alta joia
d'aquest dia estival
que perfum té de rosa.

Ella em diu que m'estima
i ha besat dolçament, casta,
-santedat de l'Amor! -
la blavosa paraula
on es llig el meu nom.

Beneit siga Déu
i l'Amor sens mundança
i aquell glop ^{de} de pau
que ha rebut el meu cor
escoltant sa paraula.

He jugat amb els dits de sa mà
i els seus dits he besat
i al damunt del meu pit
ha posat, amorosa, la mà
-blanc colom de cinc ales-

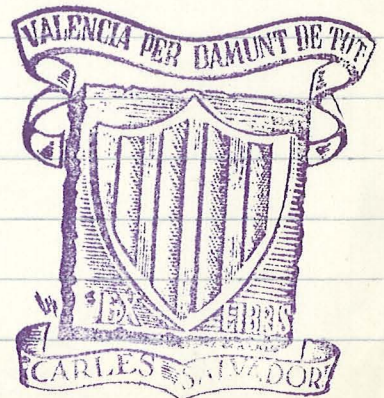
cinc carícies, cinc madrigals.

Ara el cor té la llum de l'albada
i ara totes les coses són noves
dins de l'ànima.

Ara el blanc del seu ull és gesmú
i el seu llavi és gerani roent
i la seva denteta
té ara el color de la llet.

Beneit siga Déu,
com també la seva obra.

Beneïda l'Amor que ens tenim
que ara fa olor de rosa.

Comhort de l'Amor

Quin cel més blau
dins de la vesprada càlida.

Ara s'ha perdut la pan
i la galta esdevé pàlida.

Els ulls fan una pregunta
- si me vol, si no me vol -
mentres que l'ànima ajunta
esperança, dubte i dol.

I esperant paraula alegre
que aclarisca l'horitzó
s'interposa un nívol negre
entre tu i jo.

I en mig dels dos va la Vida
fent-nos captius...

Finc l'ànima esbalaida
perquè els camins són ombrins.

Però mentres en mi alene
de ta figura el record
mantindrè viva i perenne
del meu Amor el confort.

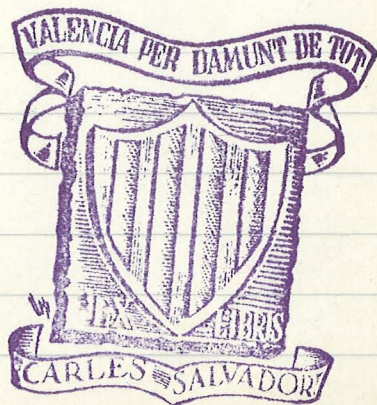
Parçhemini

Cal torment en el goig

É'he besat - qui m'ho diria! -
É'he besat i m'has besat.
El meu llavi al teu s'unia
en un bes'allargassat
i ara sabem l'ambrosia
de l'Amor que hem infantat.

É'he besat - qui m'ho diria! -
É'he besat damunt el pit.
Éinc al cor la malaltia
d'aquest Amor infinit
que només es guariria
besant-te llavis i pit.

7

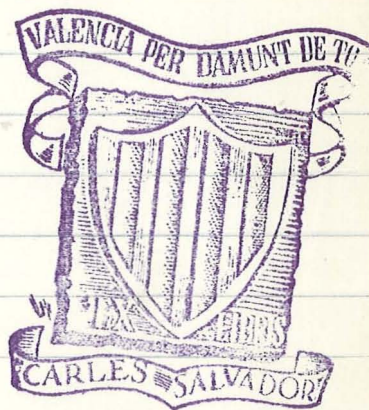

Entusiasme de l'Amor

Visca el sol de l'estiu
i l'hora blana
i el cotó de la nuvola
que és una barca!

Visca la font ombrívola
que raja clara
i visca el pàmpol verd tendre
de la parra
i la gòtica fulla de l'om
que es belluga i canta
al ritme del vent
que l'entusiasma!

Visca el riuet que somriu
i el pont, la prada,
i la rabeira que peixa
per la muntanya
(verda al matí ple de sol,
que per la tarda ja és blava
i que a les hores tardanes
serà morada).

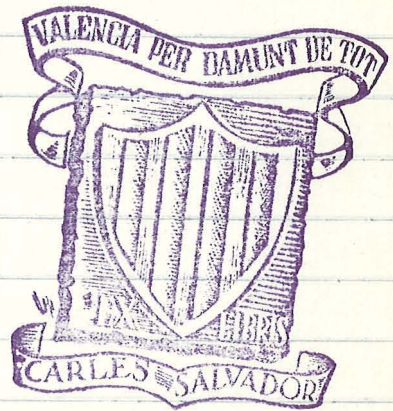

Vixca l'estrela primixent
que el sol apaga;
vixca el blanc de la lluna
que pel cel vaga.

I, sobre tot, vixca i vixca
eixa absoluta paraula
dolça que al tou de l'orella
porte enganxada:

- Est vullc, va dir-me
clarament, clara!,
el llavi llunyat
de l'estimada
quan jo, amb tendror,
la besava.

Vixca el sol de l'estiu
i la dolçor
de la sena paraula!

7

Jo t'he besat

Jo t'he besat i en mon llavi perdura
el gust de foc de ta boca vermella
i l'alta glòria - glòria pura -
del meu Amor, flama encesa i novella.

Dolçor! Semblant argent viu tremolaves
perquè sabies mon cor tot roent,
perquè als meus llavis ardents encontres
tota l'Amor d'un abril resplendent.

(Ai, Amor meu que en sa boca has florit
i ara ets ben ple d'alegria i flameig!
Ai, Amor meu que et vessaves del pit
i encara serves respir i panteig!).

Jo t'he besat sols perquè te volia
i te voldré sempre més. Ets mon port.
Que el teu oblit, dolça Amor, mai no sia
perquè a la mort em durà el descòrrent.

7

El bes del llavi tendre

Bé has conegut mai un llavi
més tendre que el meu, Anada,
que en besar-te el coll sentira
l'òmbria d'altra besada?

En - segur! - desconeixes
el foc que du el bes meu---

No és un foc roent...
És tebior que encomana
torne amb son banderí blau
una besada germana.

Parçhemín

Goig de l'Amor

Quina glòria més tendra
tindre't sempre al pensament
i gojar amb la ferida
que al fons del meu cor has fet!

Vora la fonteta clara,
sota el sol tot resplendent,
dins el bosc de les alzines,
front el camp tot ocre i verd
sempre veig la teua imatge:
el teu negríssim cabell,
la teua dolça mirada,
els teus llavis entreoberts,
la teua riueta ufanosa,
el teu coll que amor encén...

Quina glòria més dolça
tindre't sempre al pensament!

Sota les altes estreles
et veig cada nit també,
auriolada de lliris.

primaverals, moradencs,
per aquesta passió
esclava que et tinc i em teus.
I en dormir veus al meu somni
amb els ulls tots retillents
blanca en la teua mesa
portant-me al llavi un clavell.

Quina glòria més pura
tindre't sempre al pensament!

Cançó sense paraules

Amb ull un esguarde la lluna.

No l'esguardes tu ?

Amb ull un esguarde la lluna
car l'esguardes tu.

Jo d'ací i tu des d'allà
i tots dos alhora.

Ella quaita aci i allà
i a tots dos alhora.

Jo a la lluna dic que et vullc
i que em vols li dius.

Saps la lluna quant et vullc
i que em vols li dius.

Ens volem: et vullc i em vols.

En bé saps d'Amor...

Quan vullquem alçar els vols,
cascú parte Amor.

cap el cel en son esguard
i en els cors les vides.

Anem ja, no facem tard
ai! les nostres vides.

7

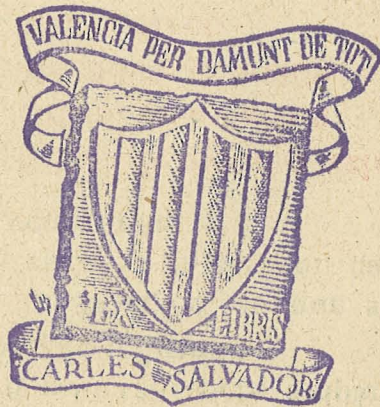

Ventall

En mig del país i la rosa
del ventall
vin el meu Amor i el d'ella.
Venta, ventall,
com l'ala d'una oonella
i no ventes el fermall.

3

Jocs amorosos

Si no es fa per tu la Festa
per ningú no es podrà fer.
(Rosa, Amor i Poesia:
flama al cor i front seré).

Si no fan per tu la Festa
sols per tu jo la farei.
(Jo, el Poeta guanyador
de la rosa del teu bes.
Tu, Regina de ma vida
que m' estimes i em comprous).

x x x

En la Festa de l' Amor
és l' Amor, la de mil veus,
qui digné cançó amorosa,
tendra, prima i transcendent:
En la Festa de l' Amor
sols Amor és al festeig.
Amor salva l' amador
si el seu cor és en flameig.

x x x

Pitchevina

Jocs vivents de Poesia
per l'esquard ten i pel men,
per les càlides paraules
enguantant els pensaments.

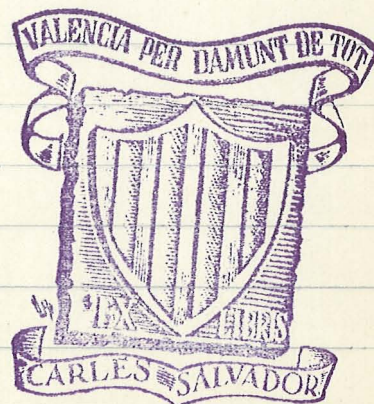
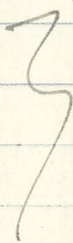
Se'ns filtrà la Poesia
pels sentits.

- Ets mena?

- Fen!

x x x

(Rosa, Amor i Poesia:
té el teu llavi gust de cel).

A tu, Malva, la meua dona

Mai com ara no he sentit la Vida
tan adins del meu cor;
mai l'ala d'àngel del meu pensament
no ha sentit tan aprop
la glòria flotant i pia
del l'Amor.

I és que ^{tu ets} ~~eres~~ meua, tota meua,
en total submissió.

Malva i Vida! Malva!

I jo t'ho ofereixo tot:
pensaments, deliquis, somnis
i fins la vida per tu em sembla poc
ara que tinc - meua, meua! -
la plenitud de l'Amor.

7

Vingueres per la senda dels romans...

Vingueres per la senda dels romans de la Vida
i el cor ja t'esperava com una meravella.

Vingueres alba i tendra, talment una portella
que al bes del sol esclata, una Dona Presentida.

Amor real et feres, Amor encesa, ardida,
i vam saber dels besos la gràcia novella
que salta falaguera del llavi a la parpella
i s'ompli de dolcesa i es torna assaborida.

Al punt més alt del quig

Al punt més alt del quig i l'alegria
quan he alcançat el cel que dóna Amor
naix en meu pit la trista melengia
i em fa torment l'arrel d'un nou dolor.

Déu em donà en una tendra joventesa
il·lusions com roses de l'abril
i fóu per mi tangible la promesa
d'una floreta de malva gentil.

Com vaig voler la dona Presentida
feta ja carn però encara ideal,
sols Déu ho sap! Tenir tota una vida
un somni dolç sens fer-lo mai real!

Inquietuds, torments, triomfs, fortunes,
dies de quig, passaven palpitants
vora el meu cor i sempre, inoportunes,
les ales queien roges i sanguants.

La Presentida dona era rosada
com la claror d'una alba de l'estiu
dins del meu cor; i en eixa clara albada
el meu Amor tenia el seu coliu.

Com vaig mantindre un dia i altre dia
aquell Amor que es feia ja immortal!
Entre els grans dolors florí una alegria
i Amor, al cor, es feia més lleial.

I passà temps. L'amada es fa tangible
per un miracle gran i gloriós
i esclata al llavi el bes que era impossible
i es fa vermell el cor tot ple d'amor.

I allò que fou i que és tota la Vida
que és meu només, guanyat en llarg combat,
no pot tenir la glòria complida
com ni ella los motins d'un gran pecat.

I al punt més alt del goig i l'alegria
quan he alcançat el cel que dona Amor
naix en meu pit la trista melengia
i em fa torment l'arrel d'un nou dolor.

Parotemina

A una rosa

Damunt del pit et lliu una rosa bella
que es grunsa al bleix suau de ton respir,
escampa odors calents de meravella
i invita el dolç respir.

Juaita del món, la flor adés pòrta bella,
sobre la rina càndida de llir
prou més que pic d'estrella
és flama ardent que mai no ha de finir.

Jardi esbullat i rami de tendresa,
la bella rosa unida al teu roser
et dona, i pren de tu, flaire i encant.

I l'aire cru que passa i que la besa
té un esgarri - tan clar! - d'amor primer
que es torna fi, i tan dolç, i tan fragant.

La tena imatge

Sota l'armeler amb fruit
veinc, Anada, a reposar.
Certament, el cor no és buit
sinó ple d'un dolç amar.

Es diu ni la tena imatge
tan serena i tan callada
com un preciós miratge
que enlluerna la mirada.

Ara tinc la tena ven
enganxada a les orelles
i tot so és el tornaveu
de tes paraules novelles

Ara veig ta faç suau
que em comprén i m'embriaga
i se'm torna el cel més blau
i la vida més manyaga.

Ara veig ton front ~~combat~~ rosat
sense feltra, ni turment

lluïnt la serenitat
del teu secret pensament.

Ara veig ta cabellera
negra com la negra nit
que em fa l'ànima baldera
i el cor fidel i ~~entendit~~
entendrit.

Ara veig ton ull lluent
amb sa negror que enverina
com si traïdorament
vullgués ferir-me la sina.

Ara veig ton llavi dolç,
com esclata en un somri
fent escarpall de la pols
que daura el meu paradís.

Ara veig ta fina galta
per les besades commosa
galta que l'Amor exalta
per a fer-la consirosa.

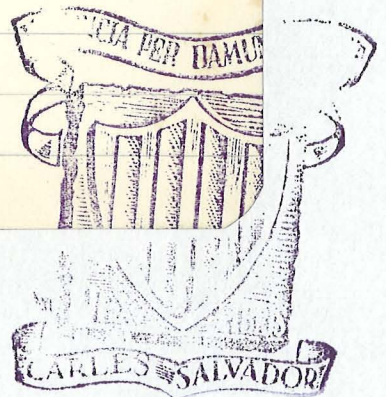
Veig ton pit exuberant
- magnòlies de l'Amor #
de fragància esclatant -
tot bordat i formosor.

I els tens pens fins i petits
que els amples costats sostenien,
transformadors dels sentits
que els llavis en foc ni encenen.

I et veig tota, i eres tu
en el fum del cigarret
i en el tou de l'arbre nu
i en l'enra de la paret.

I et veig entre els brins de l'herba...
I en la limfa de cristall
la teua imatge es conserva
com enmig d'un clar mirall.

I et veig en la fulla lassa
i en la flor del poliol
i en la núvola que passa

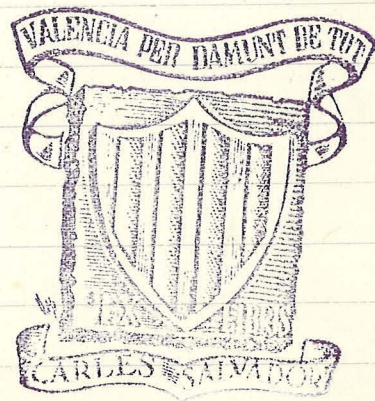

i en el darrer raig de sol.

I si tanque els ulls et veig
i si m'adrec t'eu sonie...
Sempre et veig en bellugueig
perquè a l'Amor em confie.

I és amb anguixa i recança
i és amb goig i és amb anhel
la terra inatge, esperança
que obri amb els braços mon cel.

}

Parçhemín

Mor el dia i fuig Amor?

Mor el dia en el vas de la vesprada,
puja al cel el filet llunyà del fum,
es desfulla la rosa perfumada
i en son calze es consum.

Va la Vida escolant les prometes tanques
i a son pas va deixant plor i dolor.
¿Qui sabria descriure les temences
de la llaga d'Amor?

Fuig Amor, o es consum, o se desfulla
en el vas tenebrós de la mudança?
No mor, no! Creix i creix en la despulla
de la pròpia fel de l'emprança.

Calda en el gel

Calda en el gel. L'Amor que ~~viu~~ en mi batalla
és tan fidel que no et pot fer feliç.
Massa constant, amostra el seu encís
que és goig que al dol cordial es mestalla.

Calda en el gel. For cor és en batalla
que has d'ofegar per viure un poc feliç.
Massa bruscant, l'Amor té un dolç encís
que es torna amarg, car amb fel es mestalla.

Viure en Amor és ^{viure} la batalla
dura i cruel que es fa per ser feliç
- que el cor que vol a altre cor es mestalla
tot desitjant revestir-se d'encís.
Calda en el gel! Fredor en la batalla,
foc en el cor tot fred per ser feliç.

}

Publicat al "Pensat i Fet" any 1945

ADOR

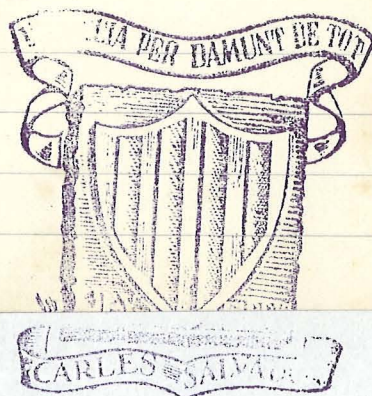
Examen cordial

Aquí finix el Llibre de l'Amor
que has inspirat. Amor: goig i torment
del teu humil i altiu, ver amador
que et dedicà cervell i sentiment.

Mes no ha finit ma glòria major
que és estimar amb clar enteniment;
que el mal que tinc no és dany sinó temor
de no voler-te prou intensament.

Si el cor teu sent algun remordiment
perquè ha estimat mon cor, inconscient,
el teu dolor per mi serà el Dolor.

Però si el seny no llança Amor al vent
per oblidar sa llàgrima coent
el goig serà d'en Carles Salvador.

Index de l'original segons CARLES SALVADOR, autor.

Inicial = Poemes =

- 1.- La tena mà
- 2.- Ventall
- 3.- Misteriosa Amor
- 4.- Naixqué l'Amor
- 5.- Paraules a l'Amada
- 6.- De l'Amic i de l'Amada
- 7.- Vingueres per la senda...
- 8.- A tu, Malva, la meua dona
- 9.- Al punt més alt del goig
- 10.- A una rosa
- 11.- Mor el dia i fuig Amor
- 12.- Sonet inacabat
- 13.- Torment i goig
- 14.- Torment
- 15.- D'on véus, Cor?
- 16.- Poema de l'autic auhel
- 17.- Copa d'amargor
- 18.- El goig i el torment
- 19.- La rosa vermella
- 20.- La tena imatge
- 21.- Perdona el mal que et faig
- 22.- Has plorat, tu
- 23.- Plany
- 24.- Alegria de l'Amor
- 25.- Entusiasme de l'Amor
- 26.- El bes del llavi tendre
- 27.- Cançons sense paraules
- 28.- Cohort de l'Amor
- 29.- Desig de l'Amor
- 30.- Ofrena
- 31.- Desengany
- 32.- Punta d'odi
- 33.- Serenor
- 34.- El torment en el goig
- 35.- Jocs amorosos
- 36.- Jo t'he besat
- 37.- Pena d'Amor
- 38.- Goig de l'Amor
- 39.- Calda en el gel.
- 40.- Tramesa cordial

Aquest índex correspon al ordre dels poemes en l'edició del GOIG I EL TURMENT dintre CARLES SALVADOR - POESIA. RESpecte en l'original l'ordre d'aquesta edició. En l'original i en l'obra publicada falta el poema número 6 de l'índex de Carles Salvador, "De l'Amic i de l'Amada"

- 1 Inicial
- 2 El goig i el turment
- 3 La rosa vermella
- 4 Ofrena
- 5 Desig de l'amor
- 6 La teua mà
- 7 Nasqué l'amor
- 8 Turment i goig
- 9 Sonet inacabat
- 10 Poema de l'antic anhel
- 11 Paraules a l'amada
- 12 Desengany
- 13 Misteriosa amor
- 14 D'on vens, cor?
- 15 Turment
- 16 Copa d'amargor
- 17 ~~XXXXXXXXXXXX~~ Punta d'odi
- 18 Has plorat, tu
- 19 Perdona el mal que et faig
- 20 Plany
- 21 Pena d'amor
- 22 Serenor
- 23 Alegria de l'amor
- 24 Conhort de l'amor
- 25 El turment en el goig
- 26 Entusiasme de l'amor
- 27 Jo te besat
- 28 El bes del llavi tendre
- 29 Goig de l'amor
- 30 Cançó sense paraules
- 31 Ventall
- 32 Jocs amorosos
- 33 A tu, Malva, la meua dona
- 34 Vingueres per la senda dels somnis...
- 35 Al punt més alt del goig
- 36 A una rosa
- 37 La teua imatge
- 38 Mor el dia i fuig Amor ?
- 39 Calda en el gel
- 40 Tramesa cordial

